

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Kancelarii Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
i Kancelarii Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 22 lutego 2013 r. Zarzucono naruszenie:

1) „art. 6 k.c. w związku z art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 441 § 1 k.c., art. 444 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c., art. 448 k.c. w związku z art. 2, art. 7, art. 8 ust. 2 i art. 87 ust. 1, art. 10, art. 30, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32, art. 47, art. 64, art. 77 Konstytucji RP przez błędną ich wykładnię i niestosowanie w sprawie”,

2) „art. 192 pkt 1 k.p.c. przez to, że po zawiśnięciu sprawy w Sądzie Okręgowym w W. II Wydział Cywilny o sygn. akt: II C (...), nie można w toku sprawy wszcząć pomiędzy tymi samymi stronami nowego postępowania o to samo roszczenie, a tak bezprawnie uczynił postanowieniem z dnia 22 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w W. II Wydział Cywilny, wyłączając pozwaną W. F. od solidarnej odpowiedzialności za szkody i krzywdy wyrządzone powódce przez jej bezprawne z

odwetu zwolnienie z pracy po ujawnieniu korupcji w Sejmie RP ze wskazaniem, że pozwana W. F. nadużywając władzy, miała i ma przemożny wpływ na sędziów orzekających, czego także dowodem jest niniejsza skarga kasacyjna powódki od wyroku Sądu II instancji”,

3) „naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c. przez nieważność postępowania, gdyż powódka została pozbawiona możliwości obrony swych praw, a w szczególności prawa do sądu z art. 45 Konstytucji przez stosowanie dyskryminacji z art. 32 Konstytucji w przedmiotowym procesie i wszystkich procesach ze stosunku pracy z krycia sprawców w Sejmie RP przez szefową Kancelarii Sejmu pozwanej odwołanej ze stanowiska z braku również zaufania przez byłego Marszałka Sejmu B. K. obecnego Prezydenta RP”.

Wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistość. Wskazano także, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania „z mocy art. 379 pkt 5 k.p.c., gdyż storna powodowa została także pozbawiona możliwości obrony swych praw, opisanych w osnowie skargi kasacyjnej i w uzasadnieniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Najdalej idący zarzut nieważności postępowania jest całkowicie bezpodstawny.

Pozwem wniesionym 19 lutego 2009 r. do II Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w W. powódka wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych Skarbu

Państwa - Sejmu RP i W. F. 90.000 zł z odsetkami ustawowymi od 1 lipca 2006 r. oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że była zatrudniona w Sejmie od 18 września 1989 r. do 30 czerwca 2006 r. Twierdziła, że po wyborze na przewodniczącą komisji rewizyjnej związku zawodowego otrzymała informację o nadużyciach polegających na fałszowaniu dokumentów związanych z naliczaniem godzin nadliczbowych. Zdaniem powódki, pozwana W. F. podejmowała działania w celu udaremnienia postępowania karnego toczącego się w sprawie fałszowania dokumentów oraz stosowała wobec powódki mobbing polegający na rozgłaszaniu wśród pracowników informacji, że na skutek działań powódki nie będą otrzymywać dodatkowego wynagrodzenia. W ocenie powódki, w efekcie tych działań pozwanego powódka otrzymała 6 marca 2006 r. wypowiedzenie zmieniające, którego termin upływał 30 czerwca 2006 r. Jako przyczynę tego wypowiedzenia pozwany wskazał naruszenie przez powódkę zasad współżycia społecznego. Sąd Najwyższy wyrokiem z 8 lipca 2008 r., II PK 357/07 oddalił apelację powódki.

W niniejszej sprawie powódka twierdziła, że wypowiedzenie zmieniające wywołało u niej rozstrój zdrowia psychicznego; leczyła się bowiem psychiatrycznie oraz korzystała z pomocy psychologa od kwietnia 2006 r. Powódka podała, że pismem z 6 sierpnia 2008 r. pozwany pracodawca zawiadomił Komendę Rejonową Policji o popełnieniu przez powódkę wykroczenia z art. 65 § 1 kodeksu wykroczeń. Powyższe działania, stanowić miały także naruszenie jej dóbr osobistych w postaci zdrowia i czci. Wobec tego powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości 30.000 zł za krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, odszkodowania w wysokości 30.000 zł za szkodę na osobie, wywołaną rozstrojem zdrowia oraz jednorazowego odszkodowania w kwocie 30.000 zł, na podstawie art. 447 k.c. z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej.

Postanowieniem z 22 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w W. II Wydział Cywilny wyłączył sprawę przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Kancelarii Sejmu RP do odrębnego postępowania i wyrokowania oraz przekazał wyłączoną sprawę z powództwa M. S. przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Kancelarii Sejmu RP do XXI Wydziałowi Pracy Sądu Okręgowego w W. Przekazując w powyższym zakresie sprawę, Sąd nie określił zakresu przedmiotowego powództwa. Postanowieniem z

30 maja 2012 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej Kancelarię Sejmu z siedzibą w W. wobec wskazania w powyższym postanowieniu Skarbu Państwa Szefa Kancelarii Sejmu RP jako jedyne go pozwanego w sprawie.

Trafnie zatem stwierdzono w zaskarżonym wyroku, że Sąd Okręgowy w W. Wydział II Cywilny prawidłowo wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę, w której powódka domagała się zasądzenia odpowiednich kwot w istocie od pozwanego pracodawcy, którego określiła jako Skarb Państwa - Szef Kancelarii Sejmu RP i przekazał w tym zakresie sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy w W.

Wobec powyższego nie ma najmniejszych wątpliwości, że w sprawie powódka nie została pozbawiona obrony swoich praw, co mogłoby skutkować nieważnością postępowania. Wprawdzie Sąd Najwyższy nieważność postępowania bierze pod uwagę z urzędu, ale nie sposób nie podnieść, że powódka w skardze i w jej uzasadnieniu poprzestaje na ogólnikowym stwierdzeniu o istnieniu nieważności postępowania.

Niezasadność powództwa Sądy pierwszej i drugiej instancji oparły na tym, że powódka nie udowodniła prawdziwości swoich twierdzeń i żądań pozwu. W ocenie skarżącej stanowisko Sądu drugiej instancji w tym zakresie jest wadliwe i narusza liczne, wskazane w skardze przepisy. W ocenie Sądu Najwyższego, nie sposób uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która prima facie wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Ponad wszelką wątpliwość powódka tego nie wykazała.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.